

Og det at gøre de nye NATO-stater til garanterede permanente atomvåbenfri zoner, jamen det sagde NATO nej til i december sidste år, da man understregede over for de nye medlemmer, at de skal støtte konceptet for NATO's atomkrisstrategi.

NATO-landenes konventionelle potentiale i Europa anslås for tiden til tre til én i forhold til Rusland. Med optagelsen af de mest sandsynlige ansøgerlande bliver det fire til én. Det kan vistnok kaldes en knusende overmagt.

Moderne militær, der altid – altid – siges at være opbygget med henblik på forsvar, råder over en enorm angrebskapacitet. Derfor har vi det, forskerne kalder sikkerhedsdilemmaet: Jo stærkere den ene part gør sit forsvar, jo mere mistænker den anden ham for onde hensigter, for enten at forberede et angreb eller, hvis det ikke går så højt, så dog at blive stærk nok til at udøve afpresning.

Hvordan vil man overbevise Rusland om, at formålet med udvidelsen af NATO og forøgelsen af NATO's militære kapacitet op til et styrkeforhold fire til én i forhold til Rusland ikke er at opnå en styrkeposition, hvorfra der kan lægges pres på Rusland?

Jeg tror ikke, det er udenrigsministerens formål. Men det er da bedøvende ligegyldigt; det er ikke kun et spørgsmål om moral, det her. Spørgsmålet er: Hvordan opfatter Rusland det? Og det er meget, meget nærliggende, at de opfatter det, som om hensigten er at komme i en position, hvor der kan lægges pres på Rusland. Slutresultatet er i hvert fald, at Rusland reagerer i overensstemmelse hermed. Det er det helt overvejende sandsynlige.

Det er en banalitet at fastslå, at Rusland ikke har nogen vetoret. Selvfølgelig har russerne ikke nogen vetoret. Men russerne er en suveræn stat, og her gælder altså det, som også hr. Per Stig Møller var inde på i en noget anden sammenhæng, tør jeg nok sige, om suveræne staters retigheder. De kan selv bestemme. Og som suveræn stat kan Rusland – og det har ikke noget med vetoret-diskussionen at gøre – reagere, ganske som Rusland finder det rigtigt.

Og hvad er så den sandsynlige reaktion? Den sandsynlige reaktion er, at Rusland forlader alle nedrustningsforhandlinger i CFE-regi, at de lægger START II-ratifikation om atomnedrustning på is, at de integrerer Hviderusland og intensiverer arbejdet for at realisere Tashkent-forsvarsaftalen, og at de sætter økonomisk og politisk trumf på for at få Ukraine tilbage i fol-

den. Hvordan de vil forholde sig til de baltiske lande, tør jeg ikke sige noget om for øjeblikket, men jeg er ikke særlig optimistisk.

Det er de svar, der luftes i den russiske debat for tiden, uanset om det er nationalistisk eller moderate, der fører ordet.

Men det kan gå værre. I dag er Rusland et i hvert fald forholdsvis demokratisk land med frie valg, fri presse og så videre. Men dermed er Rusland også meget mere uforudsigelig end i gamle dage. Og hvis følelsen af ydmygelse og af en ny trussel breder sig i den offentlige mening i befolkningen, kan det ad demokratisk vej bringe en revanchistisk og nationalistisk bølge til magten. Og så, ja, så vil man have fået gjort Rusland til den reelle trussel, som landet ikke er i dag.

Det vil være interessant at høre, synes jeg nok, hvordan man fra dansk side forestiller sig, at dette scenario kan undgås. Jeg synes ikke, jeg hidtil har hørt noget om det.

Men der er flere problemer knyttet til udvidelsen. Først det økonomiske. RAND-instituttet er billigst og anslår 42 milliarder dollars over ti år. USA's Kongres er dyrere og anslår 83 milliarder dollars over ti år. Altså mellem 260 og 500 milliarder kroner over ti år ekstra i militæruddgifter.

Den polske præsident sagde for ikke så længe siden, at Polens militæruddgifter – undskyld, her taler vi om forsvarsuddgifter – ville blive fordoblet i de næste år som følge af NATO-medlemskabet. Så dér har hr. Per Stig Møller sin vej til nedrustning i Centraleuropa som følge af udvidelsen. Vi får faktisk en ny oprustningsbølge.

Så spørger man sig, om de penge dog ikke kunne bruges bedre i en tid med miljøkatastrofer, med atomkraftværker på sammenbruddets rand, om en sådan brug af skillingerne ikke i højere grad ville bidrage til sikkerhed end det eventyr, man er i gang med her.

Så er der selve sikkerhedsproblemet, og der må jeg indrømme, at jeg er blevet helt forvirret under debatten her. Udenrigsministeren vil ikke røbe, hvem det er, der kommer med. Jeg har læst i verdenspressen, at det er Polen, Ungarn, Tjekkiet, og så er der en diskussion om, hvorvidt det er Slovakiet eller Slovenien. Men nu får jeg at vide, at det må man ikke sige. Men altså, bortset fra den danske udenrigsminister siger vi det alle sammen, så det skal nu nok passe.

De siger også alle sammen, at med hensyn til de andre, så kan de ikke komme med, i hvert fald ikke i første omgang, og dem hører altså de baltiske lande til.